

LaRouche varnar för hyper

Lyndon LaRouche ser tydliga paralleller mellan dagens råvaruprisinflation och hyperinflationen i Tyskland 1923. Det är hög tid för den amerikanska kongressen att ingripa.

Den vilseledande manövern från den avgående Alan Greenspan-förvaltningens sida att sluta offentliggöra uppgifter om penningmängden M3 syftade uppenbarligen till att dölja det faktum att världsmarknadspriserna på råvaror stiger med en ökningstakt som placerar världen på samma slags hyperinflationistiska bana som Weimartyskland under senare delen av 1923.

En jämförelse mellan råvaruprisernas nuvarande ökningstakt och utvecklingen i Tyskland 1923 ger vid handen att världssystemet under den rådande amerikanska och europeiska politiken skulle kunna nå sin sammanbrottspunkt inte mycket senare än september 2006, om inte till och med förr.

Den nuvarande trenden i den amerikanska regeringens politiska beslutsfattande – den krängande ekonomisk-finansiella galenskapen hos den sittande Bush-administrationen men också den "Alfred E. Newman"-liknande handfallenheten hos en pliktförägen demokratisk kongressgrupp – gör det troligt att världssystemet som helhet kommer att gå in i en av USA-dollar utlöst sammanbrottsfas före hösten.

Jag är inte ute efter att förutsäga vad som kan hända till hösten; jag är ute efter att till de berörda politiska kretsarna i det demokratiska partiet utdela den rejäla spark där bak som rekommenderas för tjurskalliga åsnor, och att göra det tillräckligt hårt, tillräckligt snart och tillräckligt ofta för att de ska ta itu med den reform av den amerikanska politiken som kan avvärja en annars anstormande allmän sammanbrottskris för inte bara USA-systemet utan för hela världssystemet.

Det finns ett fåtal personer, bl.a. i Hamiltonprojektets team på Brookings Institution, som är kapabla att fatta detta, och som redan sitter inne med de flesta väsentliga fakta. Det finns experter i andra delar av världen som skulle kunna börja fatta detta snabbt, om de ruskas om ordentligt så att de vaknar.

Världen är alltså nu inne i det sista stadiet av en hyperinflationistisk kollaps inte bara av dollar-systemet, utan av hela världssystemet. För att sätta in detta i sitt rätta sammanhang kan man titta på hur Federal Reserve-chefen Greenspans galenskap höll i gång denna hyperinflationistiska cykel från 1987 till 2006. Titta på tre kurvor, som illustrerar detta: 1) Min "typiska kollapsfunktion" från januari 1996, som beskriver kollapsfunktionens allmänna ka-

rakteristik för tiden 1995–96; 2) Hyperinflationen i Weimartyskland 1923; och 3) Den hyperinflationistiska takt med vilken priserna på råvaror, framför allt olja och metaller, stiger.

(Vi låter "tillgång och efterfrågan"-fanatikerna, och andra statistiker från ön Laputa i *Gullivers resor*, leka med sig själva bakom ladan, där de kommer att trivas.)

Det som Greenspan i princip gjorde, var att han hjälpte bankerna som hade fått sina kassakistor tömda i oktober 1987, genom att slussa över likviditet till dem via inteckningsbaserade värdepapperspaket från bolåneinstitutet Fannie Mae och Freddie Mac. På så vis blåstes fastighetsbubblan upp till sina nuvarande cancerösa proportioner. Detta låg sedan till grund för skapandet av pengar och därur härledda värdepapper, för det som skulle bli en hyperinflationistisk expansion i en fysiskt krympande ekonomi. (Se min typiska kollapsfunktion.)

Till slut blev detta kärnan i en global finansbubbla, att likna vid den som hade byggts upp av den lombardiska ligan, som var ett verktyg för Venedig, och som när den kollapsade på 1300-talet drog med sig hela Europa in i en mörk tid. I det här fallet bestod slutskedet i denna hyperinflationistiska process av en kamp om kontrollen över världsmarknaden för råvaror.

De mer klarsynta inom rövarklassen, som är smarta nog att inse att det nuvarande internationella finanssystemet redan är dömt att gå under, letar efter en plats utanför ett sådant allmänt finans- och valutasammanbrotts räckvidd, där de kan "mjuklanda". Livsnödvändiga råvaror är en sådan landningsplats.

Inflationens inflationstakt på råvarumarknaden är därför den karakteristiska kurvan för det rådande internationella finans- och valutasystemet. Denna inflationens inflationstakt, som avspeglas i den undangömda M3-statistiken, är den kurva som motsvarar hyperinflationsskurvan i

Weimartyskland mellan juni och november 1923.

Bakom allt detta ligger Leibniz' kedjelinjebaserade minsta verkan-princip, grundprincipen i Leibniz' infinitesimalkalkyl och den ursprungligen av Leibniz upptäckta naturliga logaritmens funktion, som är härledd ur den dubblade kedjelinjens minsta verkan-princip. Den grundläggande kunskapen för att kunna förstå sådana system finner man i Riemanns arbete med hypergeometrier.

Lyndon H. LaRouche
20 april 2006

Lyndon LaRouche varnade för den svällande råvarububblan redan i september 2005, i en artikel med rubriken "Hyperinflationary Patterns" (EIR 30 sept. 2005). LaRouche upplyste i samma veva en radio- och internetpublik om "Hur regeringar kan få bukt med vår tids hyperinflation". LaRouches varningar från september 2005 finns på nätet, sökord "hyperinflationary patterns", "bubbeekonomi bubbe mentalitet".

Hyperinflation i råvaror

● Prisinflationen på råvarumarknaderna har löpt amok. Under 2005 steg priserna på flertalet metaller med 25–50 procent, i enstaka fall (zink) med nästan 100 procent. Redan under första kvartalet 2006 steg de flesta metallpriserna med lika mycket igen, 25–50 procent.

Under de första två veckorna i april steg terminspriserna på råvaror som följer: aluminium 5 procent, olja 12 procent, guld 9 procent, silver 25 procent, tenn 11 procent, koppar 20 procent, zink 22 procent, nickel 22 procent, platina 6 procent och konsumentpriset på bensin med 14 procent. Detta motsvarar en inflationstakt på 1 procent per dag! Om den trenden håller i sig skulle priset på terminskontrakt på råvaror tio- eller tjugofaldigas på ett år, samma inflationstakt som i Tyskland sommaren 1923.

En typisk kollapsfunktion

● För tio år sedan introducerade Lyndon LaRouche sin "typiska kollapsfunktion" för att illustrera konsekvenserna av Federal Reserve-chefen Alan Greenspans otroliga likviditetsexpansion: penningmängd och finansvärdet (t.ex. priset på värdepapper, råvaror o.s.v.) ökar exponentiellt, samtidigt som den reala ekonomin (den fysiska produktionen, infrastruktur, allmän levnadsstandard) krymper.

Så sent som 2002 försäkrade Greenspan den amerikanska kongressen att det inte fanns någon gräns för hur mycket pengar Fed kunde pumpa in i systemet. Efterträdaren Ben Bernanke är känd för sitt uttalande att Fed i nödfall skulle kunna "släppa ned pengar från helikoptrar". Det är ofrånkomligt att denna likviditetspumpning har satt stora avtryck i penningmängdsstatistiken. Uppenbarligen för att dölja detta offentliggör Fed från och med mars 2006 ingen statistik över M3.

Fed mäter penningmängden i tre stora kategorier, M1, M2 och M3. M1 är mängden sedlar, resecheckar och de flesta vanliga kontoinnehav – i princip kontanter och motsvarande. M2 inkluderar M1 plus sparkonton, mindre insättningar på längre tid och detaljhandels dagskassar – i princip M1 plus pengar som inte är direkt tillgängliga men relativt lätta att komma åt. M3, det största måttet, inkluderar M1 och M2 plus institutionella penningmedel, stora insättningar på längre tid, återköpsöverenskommelser och eurodollar – i princip det enda intressanta måttet på den samlade penningmängden.

Under 2005 ökade M1 med 0,6 procent, jämfört med 4,0 för M2 och 7,3 för M3. M3 har fördubblats de senaste tio åren och växer nu med drygt 600 miljarder dollar om året. Ingen förklaring har getts till det extraordinära beslutet att sluta offentliggöra M3. Bernanke har dock gjort klart att han gärna går över från penningmängds- till inflationsstatistik, som lättare kan "masseras", som grund för penningpolitiska beslut.

DIAGRAM 2
Prisökningen för 14 råvaror 2005–2006
ökning i procent sedan januari 2005

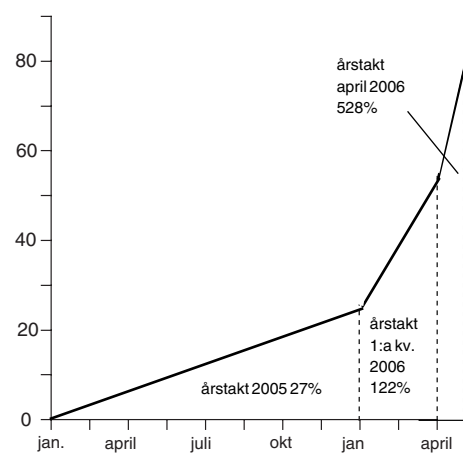

DIAGRAM 1
Hyperinflationen i Tyskland 1923, grossistprisindex (1913=1)

logaritmisk skala

